

който билъ изпратенъ срещу Одринъ. Следъ дълги борби и обикновено разбойничество, най-после Муса успѣлъ да удуши брата си и да завладѣе подчиненитѣ му земи. За разбойничеството на Муса има много пѣсни, най-често преплитани съ името на общославянския герой Крали-Марко, макаръ че последниятъ при разбойничеството на Муса бѣ вече умрѣлъ. Крали Марко и съратника му Константинъ паднаха убити още на 10 октомврий 1384 г. отвъдъ Дунава.

Следъ удушването на Сюлеймана борбата се продължава вече между Муса и Мохамедъ; последниятъ се видѣлъ принуденъ да дойде отъ Азия съ голѣма войска, но все пакъ не се решавалъ да излѣзе насреща на Муса-Кеседжия, докато не успѣлъ да привлече за съюзници християнскитѣ васални владѣтели.

Срещата между двамата крѣвно мразещи се братя станала на Чамурлийското поле. Мохамедъ дошелъ откъмъ Кюстендилъ и се разположилъ къмъ днескашното село Калково; сръбскитѣ войски на Георги Бранковичъ, Радича Челникъ, Михаила и другитѣ военначалници се спуснали откъмъ Витоша, а Муса съ своитѣ яничари откъмъ Ихтиманъ заелъ източнитѣ височини и на полето и манастира св. Богородица.

Започнала отчаяна борба съ промѣнливъ успѣхъ и нейния изходъ решилъ Бранковичъ, който ударилъ въ страна въ (флангъ) разрѣденитѣ Мусови сили. Съ безумна храбрость Муса възлitalъ лично срещу противницитѣ си и изсѣкълъ много отъ тѣхъ. Но напусто! Неговата звезда била вече на залѣзъ. Като разбралъ, че всичко е изгубено, хукналъ да бѣга, но коньтъ му затыналъ въ дълбокитѣ мочурища. Легендарниятъ вече Муса-Кеседжия билъ посѣченъ, а тѣлото му отнесено и погребано въ Мала Азия.

Християнитѣ не само не се възползуваха отъ тѣзи междуособици, но за личнитѣ смѣтки на този или онзи мѣстенъ владѣтель, спомогнаха за закрепване на турското господство.